

Коник- стрибунець

Леонід Глібов

У степу, в траві пахучій,
Коник, вдатний молодець,
І веселий, і співучий,
І проворний стрибунець,
Чи в пшениченьку, чи в жито,
Досхочу розкошував
І цілісінькеє літо,
Не вгаваючи, співав;
Розгулявся на всі боки,
Все байдуже, все дарма...
Коли гульк — аж в степ широкий
Суне злючая зима.
Коник плаче, серце мліє;
Кинувсь він до Мурав'я:
— Дядьку, он зима біліє!
От тепер же згину я!
Чуєш — в лісі ворон криче,
Вітри буйнії гудуть?
Порятуй, порадь, земляче,
Як се лихо перебудуть!
— Опізнився, небораче,
— Одказав земляк йому,
— Хто кохав життя ледаче
— Непереливки тому.
— Як же в світі не радіти?
Все кругом тебе цвіте,
— Каже Коник,— пташки, квіти,
Любе літечко на те;
Скочиш на траву шовкову
— Все співав би та співав.
На таку веселу мову
Муравей йому сказав:
— Проспівав ти літо боже,
— Вдача вже твоя така,—

А тепер танцюй, небоже,
На морозі гопака!
(1890)